

UZASADNIENIE

Powód **B. (...) z siedzibą w G.** w dniu 22 lutego 2016r. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej D. B. wniósł o zasądzenie kwoty 7467,88 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 14,00% w skali roku oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jako podstawę roszczenia pełnomocnik powoda wskazał umowę bankową z dnia 6 czerwca 2009 r. nr (...) łączącą pozwaną i wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A. oraz umowę przelewu wierzytelności z dnia 29 listopada 2013r., na podstawie której nabył od pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. (wcześniej (...) Bank S.A.) wierzytelność wobec strony pozwanej w łącznej kwocie 6 429,68 zł. Zdaniem powoda pozwana w wyznaczonym terminie nie dokonała spłaty zobowiązania.

W piśmie z dnia 11 marca 2016r. (k.18-19) pełnomocnik powoda wyjaśnił, że powód wnosi o zasądzenie od pozwanej od dnia wniesienia pozwu od kwoty 7327,62 zł odsetek umownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481§2¹ k.c., ponieważ intencją stron było naliczanie odsetek za opóźnienie w wysokości maksymalnej.

W dniu 13 maja 2016r. Sąd Rejonowy w B. (...) uwzględniając żądanie powoda w całości wydał wyrok zaoczny (k.24). Od wyroku tego pozwana **D. B.**, działając przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła sprzeciw zaskarżając wyrok zaoczny w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia i domagając się zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych (k.27-28).

W odpowiedzi na złożony sprzeciw (k.37-39), pełnomocnik powoda podniósł, że podniesiony zarzut przedawnienia jest chybiony i nie znajduje potwierdzenia w przedstawionym przez powoda materiale dowodowym. Pełnomocnik stwierdził, że wbrew twierdzeniom pozwanej nie doszło do przedawnienia, gdyż w okresie pomiędzy wypowiedzeniem umowy pożyczki przez poprzedniego wierzyciela, a datą skierowania pozwu do Sądu w dniu 2 lutego 2016r. bieg terminu przedawnienia został kilkakrotnie przerwany tj. przez wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego w dniu 25 maja 2011r., skierowanie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bte, nadanie klauzuli bte w dniu 14 czerwca 2012r., złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji w 2012r., wszczęcie postępowania egzekucyjnego w dniu 27 czerwca 2012r., postanowienie komornika sądowego o umorzeniu egzekucji z dnia 26 lutego 2013r. ze względu na bezskuteczność prowadzonej egzekucji, skierowanie pozwu do Sądu w dniu 02 lutego 2016r.

W piśmie z dnia 18 października 2016r. (k.57) pełnomocnik pozwanej, przytaczając uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r., wydaną w sprawie o sygn. akt IIICZP 29/16, dodał, że wszelkie czynności egzekucyjne podejmowane przez poprzednika prawnego powoda na podstawie bte nie prowadziły do skutecznego przerwania biegu przedawnienia względem powoda. Wymagalność roszczenia dochodzonego pozwem należy datować najpóźniej na dzień wystawienia bte przez poprzednika prawnego powoda tj. 2011r., bowiem w tej dacie należność z umowy kredytu z dnia 6 czerwca 2009r. była już w całości wymagalna.

W piśmie z dnia 9 listopada 2016r. powód wskazał, że cesja nie jest zdarzeniem niweczącym materialnoprawne skutki przerwy biegu przedawnienia powstałe w związku z wszczęciem postępowania egzekucyjnego jeszcze przez cedenta (k.59-60).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 6 czerwca 2009r. pozwana D. B. (wówczas C.) zawarła umowę kredytu na zakup towarów nr (...) z (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.). Na podstawie tej umowy udzielono pozwanej kredytu w wysokości 4790,04 zł, na

okres od 6 czerwca 2009r. do 6 czerwca 2012r., który ta zobowiązała się spłacić w 36 ratach miesięcznych, płatnych do 8 dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 6 lipca 2009r.

Dowód: umowa Kredytu na Zakup Towarów/ Usług k. 11-12 oraz w aktach sprawy ICo (...) Sądu Rejonowego w B. (...) k.11-13

Pismem z dnia 6 marca 2011r. Bank wypowiedział pozwanej umowę nr (...) z dnia 6 czerwca 2009r. w całości z trzydziestodniowym okresem wypowiedzenia, zaś dniu 25 maja 2011r. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny. W dniu 6 kwietnia 2012r. wierzyciel pierwotny złożył do sądu wnioski o nadanie bte klauzuli wykonalności. Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2012r. Sąd Rejonowy w B. nadał klauzulę wykonalności bte. Postanowienie to uprawomocniło się w stosunku do wierzyciela w dniu 30 czerwca 2012r. Na podstawie tego tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. (...) K. S. prowadziła przeciwko D. C. postępowanie egzekucyjne. Postanowieniem z dnia 26 lutego 2013r. postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela na podstawie art. 824§1 pkt 3 k.p.c.

Dowód: wniosek k.2, wypowiedzenie k.10, postanowienie k.15, zarządzenie k.17 akt sprawy ICo (...) Sądu Rejonowego w B. (...)

W dniu 29 listopada 2013r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z powodem, na mocy której wierzyciel pierwotny zbył przysługującą mu w stosunku do D. C. wierzytelność.

Dowód: wyciąg z umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.11.2013r. k.14, załącznik k.13, wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 4

W księgach rachunkowych B. (...)w G. widnieje wymagalna wierzytelność względem A. B. na łączną kwotę należności: 36.387,99 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 4

Sąd zważył co następuje.

Powództwo nie jest zasadne z uwagi na zgłoszony w sprawie zarzut przedawnienia.

Jak wskazuje art. 117 §1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne).

Terminy podstawowe przedawnienia roszczeń wskazuje art. 118 k.c. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat 10, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W przedmiotowej sprawie stosunek pierwotny, z którego wynikało roszczenie, oparty był o umowę kredytu na zakup towarów i usług, zawartą z pozwaną przez poprzednika prawnego powoda, co oznacza, że termin przedawnienia był trzyletni, jako że związany z działalnością gospodarczą pierwszego wierzyciela.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, Sąd zważył, iż zgodnie z aktualnym stanowiskiem prezentowanym przez Sąd Najwyższy

w uchwale z dnia 29 czerwca 2016r.: „nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.)” (vide: Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r., sygn. akt III CZP 29/16). Z treści powołanej wyżej uchwały wynika, iż wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość

wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Zatem nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści

i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, **ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo**. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. Sąd stoi zatem na stanowisku, iż niezasadnym jest powoływanie się przez powoda na przerwanie biegu przedawnienia spowodowanego wszczęciem postępowania zmierzającego do nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak również wszczęciem egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 25 maja 2011r., opatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz pierwotnego wierzyciela. W przedmiotowej sprawie datę wymagalności roszczenia w stosunku do pozwanej powinno się określić najpóźniej na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, ponieważ wówczas niewątpliwie roszczenie dochodzone pozwem było wymagalne. Od wskazanej daty tj. od dnia 25 maja 2011r. do dnia wniesienia pozwu tj. do dnia 22 lutego 2016r. niewątpliwie upłynął trzyletni termin przedawnienia roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 347 k.p.c., uchylił wyrok zaoczny i powództwo oddalił.

Zgodnie z art. 348 k.p.c. koszty rozprawy zaocznej i sprzeciwu ponosi pozwany, choćby następnie wyrok zaoczny został uchylony, chyba że niestawiennictwo pozwanego było niezawinione lub że nie dołączono do akt nadesłanych do sądu przed rozprawą wyjaśnień pozwanego. Pozwana nie wykazała żadnej z okoliczności powodującej jej zwolnienie z obowiązku poniesienia kosztów rozprawy zaocznej i sprzeciwu, dlatego też nie przysługuje jej zwrot opłaty od sprzeciwu. Przepis art. 348 k.p.c. nie obejmuje jednak kosztów ponownego rozpoznania sprawy wskutek wniesienia sprzeciwu. O kosztach tego postępowania Sąd orzeka na zasadach ogólnych, w tym na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Kosztami jakie poniosła pozwana są koszty zastępstwa procesowego przez radcę prawnego w minimalnej stawce określonej w §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U, z dnia 5 listopada 2015r.) w kwocie 2400,00 zł oraz opłata skarbową uiszczona od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.